

College of Europe
Collège d'Europe

Speech by

BOGDANA KUDRIAVTSEVA

Closing Ceremony
Victoria Amelina Promotion 2025-26

BRUGES CAMPUS
19 June, 2026

Stadsschouwburg
8000 Brugge

COLEUROPE.EU

Speech by Ms Bogdana Kudriavtseva

Closing Ceremony of the Victoria Amelina Promotion 2025-26

Bruges, 19 June 2026

English translation below.

Шановні викладачі, дорогі гості та випускники!

Мене звати Богдана Кудрявцева. Я приїхала сюди з України, щоб бути поруч зі своєю донькою в один із найважливіших днів її життя - день, до якого всі ви йшли з великою працею, терпінням і вірою в себе. І це день, який назавжди залишиться особливим для всіх нас.

Для мене велика радість і велика честь сьогодні бути тут, у Брюгге, серед найталановитіших молодих людей, які вже зовсім скоро своїми знаннями, ідеями та рішеннями формуватимуть майбутнє Європи і світу.

Як мама, я сьогодні хвилююся по-особливому. І впевнена, що кожен із батьків відчуває те саме - тиху гордість за свою дитину, вдячність і щастя, коли бачиш, як вона доходить до свого результату, до свого «я змогла».

Останні роки були непростими для всіх нас. Для українців - це роки надлюдських випробувань, неймовірного болю і водночас внутрішньої сили, яку іноді навіть важко пояснити словами. Бо війна - це не лише новини чи заголовки. Це життя, яке ми живемо останні 4 роки.

З перших днів війни наша сім'я опинилася в окупації в Гостомелі. 16 страшних днів і ночей. Постійні ракетні обстріли і російські танки на подвір'ї дому. Одного дня Ліна підійшла до мене і спитала: «Мама, ми тут усі загинемо?»

Російські військові знищували все на своєму шляху. Гвалтували жінок. Грабували будинки. Розстрілювали місцевих жителів. І це все в 21-му сторіччі. Це важко уявити, але це страшна правда.

Життя в російській окупації, найстрашніше, що може статися з живою людиною. За місяць окупації Київської області росіяни вбили 1500 людей.

Нам вдалося виїхати 11 березня під обстрілами, проїжджаючи повз розстріляні машини з вбитими людьми. Це не можна забути.

Зараз на окупованих росіянами територіях відбувається катастрофа для місцевих мешканців. Катування, голод, беззаконня, руїни та смерть. Ці люди не можуть виїхати і не можуть жити.

Росія тероризує всі міста і села України. Навіть, в ніч, перед моїм виїздом до Брюгге, росія нанесла черговий ракетний обстріл по Києву.

70 ракет, більш ніж 700 дронів летіли на чотиримільйонне місто.

Тисячі людей з дітьми і тваринами проводять ночі в метро і бомбосховищах. В цю ніч в квартиру моєї подруги поцілив шахед і геть знищив її. Зараз вона у важкому стані в лікарні.

І такі обстріли відбуваються щотижня.

Кладовища в кожному українському місті свідчать про страшний масштаб наших втрат. Тисячі загиблих молодих облич на фотографіях.

Росіяни знищують наше життя, наші дома, школи, храми, підприємства з 2014 року. Мільйони людей двічі починали своє життя з нуля, в 2014 році тікали з Донецької та Луганської областей, оселившись в інших містах України. Але в 22-му році війна наздогнала їх і там. І вони вимушені були шукати порятунку в Європі.

Сьогодні для мільйонів українців стало нормою те, що не повинно бути нормою НІДЕ. Лягаючи спати ввечері, люди не можуть бути впевненими, яким буде ранок. І це життя, у якому живуть наші друзі, наші сусіди, наші родини.

Я дуже добре пам'ятаю, як складно було моїй доньці вчитися тут, у безпечному середовищі, знаючи, в яких умовах живе її родина вдома. Вона постійно стежила за новинами, за повідомленнями про тривоги, за тим, що відбувається в Україні. І кожен дзвінок додому був не просто розмовою - це був момент, коли вона намагалася зрозуміти, чи ми пережили чергову ніч, чи всі ми живі.

Кожного ранку після обстрілів, ми обзвонуємо всіх рідних і друзів, чи все добре, чи потрібна допомога. У багатьох із них пошкоджене майно, зруйновані будинки. Дехто втратив буквально ВСЕ.

Такі обставини змінюють людину. Вони вчать не сприймати як належне те, що раніше здавалося звичайним: світло і тепло вдома, спокійну ніч, можливість просто поговорити з тими, кого любиш.

Але найбільш вражаючим є інше. Попри все це, українці продовжують жити. Зранку йдуть на роботу, навчають дітей, відкривають бізнеси, займаються мистецтвом, ставлять вистави, будують і відбудовують міста. А головне - піклуються один про одного і підтримують навіть тоді, коли самим важко. І не втрачають здатності мріяти і боротися.

Це і є головна сила - не гучна, не показова, а дуже проста: залишатися людиною, коли світ навколо стає надто жорстоким.

І, можливо, саме тому цей день для мене такий особливий.

Я вперше за чотири роки перебуваю в країні, де немає сирен, вибухів і постійного відчуття небезпеки. Де можна виспатися вночі. І ця тиша одночасно заспокоює і дуже гостро нагадує, наскільки вона цінна. І саме тому Україна бореться не лише за територію. Ми боремося за право прокидатися вранці і писати «доброго ранку» своїм дітям без страху. За право планувати майбутнє. За право просто жити.

І саме тому Україна бореться не лише за територію. Ми боремося за право прокидатися вранці і писати «доброго ранку» своїм дітям без страху. За право планувати майбутнє. За право просто жити.

Як громадянка України, я дуже чітко відчуваю, наскільки важливою для нас є Європа. Не лише як підтримка у найважчі моменти, а як спільнота цінностей - свободи, людської гідності, демократії, права і поваги до людини.

І я хочу висловити щирі вдячність усім європейським країнам, їхнім лідерам і людям. За допомогу. За солідарність. За те, що ми не відчуваємо себе покинутими.

Водночас Україна сьогодні теж є частиною європейської історії. Ми є щоденним прикладом того, що свобода - не гарантія. Її потрібно захищати.

Що мир - це не щось дане раз і назавжди. І що людська гідність має ціну, яку потрібно відстоювати.

Тому для мене особливо важливо, що цей навчальний рік у Коледжі Європи проходив під знаком пам'яті Вікторії Амеліної - української письменниці, правозахисниці та матері. Життя якої трагічно обірвалося внаслідок влучання російської ракети в Краматорську, але її голос, її правда і її віра в людей залишилися. І сьогодні вони продовжують жити тут - серед молодих людей, які вчаться будувати світ на основі свободи, правди і гідності. Дякую вам, що ви не забуваєте імена наших героїв, в Україні їх сотні тисяч живих і мертвих. Завдяки їм ми тримаємося та продовжуємо боротьбу за життя.

Дорогі випускники, ми дуже вами пишаємося. Бо цей диплом - це не лише про знання. Це про силу характеру. Про здатність не здаватися. Про віру в себе і в людей навколо.

Я щиро вдячна Коледжу Європи за те, що тут цінують не лише інтелект, а й людяність. За те, що вчать слухати, розуміти і поважати один одного. Я дякую викладачам та персоналу Коледжу за професіоналізм, мудрість і те, що вони надихають молодь мислити глибше, діяти відповідально та залишатися уважними одне до одного.

Сьогодні я дивлюся на всіх вас і бачу покоління, яке справді може змінити світ. Зробити його більш справедливим, більш людським і більш мирним.

Я бажаю вам не лише успіху. Я бажаю вам залишатися людьми. Зберігати в собі співчуття, надію, любов і внутрішню гідність.

Вітаю вас із випуском.

І якщо я можу залишити вам одну думку - нехай вона буде такою:

«Мир і свобода - це не фон життя. Це його найвища цінність»

І хочу вас завірити, що Україна ніколи не скориться!

Україна обов'язково переможе у цій війні!

Українці - нація, що більше за все цінує свободу, свою землю і своїх дітей!

Вітаю вас, дорогі діти! Нехай у вашому житті завжди буде місце для миру, свободи, любові і людяності.

Дякую вам всім за увагу!

Слава Україні!

Speech by Ms Bogdana Kudriavtseva

Closing Ceremony of the Victoria Amelina Promotion 2025-26

Bruges, 19 June 2026

English translation.

Dear professors, guests, and graduates!

My name is Bohdana Kudryavtseva. I have travelled here from Ukraine to stand beside my daughter on one of the most important days of her life - a day you all reached through immense hard work, patience, and self-belief. This is a day that will forever remain sacred to all of us. I

It is a great joy and a profound honour for me to be here in Bruges today, among the most talented young people who will very soon shape the future of Europe and the world with their knowledge, ideas, and decisions.

As a mother, I feel a very unique flutter of emotion today. And I am certain that every parent here is feeling the same - a quiet pride in their child, a sense of gratitude, and pure happiness to see them reach their milestone, to see their own "I did it."

The past few years have been difficult for us all. For Ukrainians, these have been years of superhuman trials, of unimaginable pain, and yet, of an inner strength that is sometimes hard to put into words.

Because war is not just news or headlines. It is the life we have been living for the last four years.

From the very first days of the war, our family found itself under occupation in Hostomel, Kyiv region. Sixteen terrifying days and nights. Constant missile strikes and Russian tanks in our backyard. One day, Lina came up to me and asked, "Mom, are we all going to die here?"

Russian military was destroying everything on its way. They raped women. They looted homes. They executed local residents. All of this in the 21st century. It is hard to comprehend, but it is true. Living under Russian occupation is one of the most terrifying things that can happen to a human being. During the single month of occupation in the Kyiv region, Russians killed 1,500 people.

We managed to escape on March 11 under heavy shelling, driving past shot-up cars filled with dead people. This is something you can never forget.

Right now, a catastrophe is unfolding for locals in the Russian-occupied territories. Torture, starvation, complete lawlessness, ruins, and death.

These people cannot escape, and they cannot live their lives.

Russia is terrorizing every city and village in Ukraine. Even on the night before my departure for Bruges, Russia launched yet another missile strike on Kyiv. 70 missiles and over 700 drones were flying towards a city of four million people.

Thousands of people, along with their children and pets, spend their nights in subway stations and bomb shelters. That very night, a Shahed drone struck my friend's apartment, destroying it completely. She is now in the hospital in critical condition.

And these shellings happen every single week.

The cemeteries in every Ukrainian city bear witness to the terrifying scale of our losses. Thousands of young, fallen faces looking back from photographs.

Russians have been destroying our lives, our homes, schools, churches, and businesses since 2014. Millions of people have had to start their lives from scratch twice. In 2014, they fled from the Donetsk and Luhansk regions to settle in other Ukrainian cities. But in 2022, the war caught up with them there, too. And they were forced to seek refuge in Europe.

Today, what should NOT be normal ANYWHERE has become the norm for millions of Ukrainians. Going to bed at night, people cannot be sure what the morning will bring. This is the reality in which our friends, our neighbours, and our families live.

I remember well how difficult it was for my daughter to study here, in a safe environment, knowing the conditions her family is living in back home. She constantly monitored the news, tracked the air raid alerts, and followed everything happening in Ukraine. Every call home was not just a conversation - it was a moment when she was trying to understand if we had survived another night, if we were all still alive.

Every morning after a shelling, we call all our relatives and friends to check if they are okay, if they need help. Many of them have damaged property or destroyed homes. Some have lost literally EVERYTHING.

Such circumstances change a person. They teach you never to take for granted what once seemed ordinary:
light and warmth at home, a peaceful night, the simple chance to talk to the people you love.

And yet, something else strikes me even more. Despite all of this, Ukrainians continue to live. In the morning, they go to work. They teach their children. They open businesses, engage in art, stage plays, build and rebuild cities. And most importantly - they care for one another. They support others even when they themselves are struggling. And they never lose the capacity to dream and to fight.

Perhaps this is the ultimate strength - not loud, not performative, but deeply human: remaining human when the world around you becomes too cruel.

And perhaps that is why this day is so special for me. For the first time in four years, I am in a country where there are no sirens, no explosions, no constant sense of danger. A place where you can just sleep through the night.

This silence is comforting, but at the same time, it is a piercing reminder of just how precious it is.

This is exactly why Ukraine is fighting for more than just land. We are fighting for the right to wake up and text "good morning" to our children without fear. For the right to plan a future. For the right to simply live.

As a citizen of Ukraine, I feel very clearly how vital Europe is to us. Not only as a source of support in our darkest moments, but as a community of shared values - freedom, democracy, the rule of law, human dignity and respect for the individual.

And I want to express my deepest gratitude to all European nations, their leaders, and their citizens. For your help. For your solidarity. For ensuring we do not feel alone in this fight.

At the same time, Ukraine is also a part of European history today. We are a daily reminder that freedom is not a given. It must be defended.

That peace is not something granted once and for all. And that human dignity carries a price that we must sometimes stand up to defend.

That is why it is incredibly meaningful to me that this academic year at the College of Europe was dedicated to the memory of Victoria Amelina - a Ukrainian writer, human rights activist, and mother. Her life was tragically cut short by a Russian missile strike in Kramatorsk, but her voice, her truth, and her faith in people endure. Today, they live on here - among the young people who are learning to build a world founded on freedom, truth, and dignity. Thank you for not forgetting the names of our heroes; in Ukraine, there are hundreds of thousands of them, both dead and alive. It is thanks to them that we hold on and continue our fight for life.

Dear graduates, we are so incredibly proud of you. Because this degree is not just about academic knowledge. It is about the strength of character. It is about the resilience to never give up. It is about faith in yourself and the people around you.

I am sincerely grateful to the College of Europe for valuing not only intellect but also humanity. For teaching you to listen, to understand, and to respect one another. I thank the professors and everyone at the College for their professionalism, their wisdom, and for inspiring the youth to think deeper, act responsibly, and remain attentive to each other.

Today, I look at all of you and I see a generation that truly has the power to change the world. To make it a little more just. A little more peaceful.

I wish you more than just success. I wish for you to remain human. Hold onto your compassion, hope, love, and inner dignity.

Congratulations on your graduation.

And if I may leave you with just one thought, let it be this: "Peace and freedom are not the ambient of life. They are its highest value."

And I want to assure you: Ukraine will never give up.

Ukraine will win this war! Ukrainians are a nation that values freedom, their land, and their children above all!

Congratulations, our dear children, on your graduation.

May there always be room in your lives for peace, freedom, love, and humanity.

Thank you all for your attention!

Glory to Ukraine!

Glory to the Heroes!